

РЕШЕНИЕ

№ 7016

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка

Елка Атанасова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **7997** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Производството е образувано по касационна жалба на К. А. Л., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. А., срещу Решение от 25.05.2021г. по НАХД 15563/2020г. на СРС, НО, 131-ви с-в, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 2472950, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено наказание глоба в размер на 600 /шестстотин/ лева за извършено нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

С жалбата се релевират доводи, че обжалваното решение е необосновано и неправилно като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че в случая е нарушен редът за санкциониране на касатора, като е следвало да бъде приложен общият такъв по ЗАНН със съставяне на АУАН и издаване на НП, поради това, че техническото средство за контрол е от преносим тип. Позовава се на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2016г. на ВАС. Излагат се аргументи и за процесуално нарушение, изразяващо се в липса на доказателства за обозначаване с пътен знак на пътния участък, в който се извършва видеонаблюдение. Иска се отмяната на решението на СРС и обезсилване на ЕФ. Алтернативно моли да бъде отменен ЕФ по съображения за наличие на основанията на чл. 28 ЗАНН. Претендира

разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – СДВР – ОПП, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото доказателства районният съд безспорно е установил следната фактическа обстановка:

На 04.01.2019г. в 13:40 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение към [улица], се движел със скорост от 99 км/ч лек автомобил марка „Мазда“, с регистрационен номер СВ 1338 НВ, собственост на [фирма], с ползвател К. А. Л.. По същото време на [улица], в района на „Гробищен парк“, където с нарочен пътен знак било въведено ограничение на скоростта от 50 км/ч, бил осъществяван контрол за спазване скоростта на движение чрез автоматизирано техническо средство модел TFR-1 M, с номер на устройството № 509. Същото работело в стационарен режим и при контрол само в едната посока на движение, а именно отдалечаващи се автомобили. Системата била въведена в експлоатация от служител на ОПП-СДВР, а измерването било извършено в периода от 13.00 до 15.00 часа на 04.01.2019г., съгласно приложения Протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта от същата дата, в който надлежно са отразени всички данни свързани с експлоатацията на АТСС, включително режим на работа и посока на отчитане.

Скоростта на движение на моторното превозно средство била установена с посоченото по-горе техническо средство, чрез изготвяне на фотоснимка с № 4547, отразяваща, дата, точен час, адрес и географски координати, както и скорост и регистрационен номер на превозното средство, като било отчетено отклонение от 49 км/ч спрямо ограничението от 50 км/ч /след приспадане на толеранс от 3 %/, въведено с пътен знак В26. Въз основа на същите и на основание 189, ал.5, вр.чл.188, ал.1 ЗДвП на жалбоподателката в качеството ѝ на лице, на което е предоставено превозното средство, бил издаден атакуваният Електронен фиш.

За да потвърди ЕФ, районният съд е приел от правна страна, че не са допуснати процесуални нарушения при издаване на ЕФ, включително относно съдържанието му и реда за установяване на нарушението чрез автоматизирана преносима система за контрол, а по същество е приел за доказано извършеното нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, както и извършителя му въз основа на справка за собственост, като наложената санкция е съответна на закона.

Решението е правилно, като настоящият касационен състав напълно споделя мотивите

на районния съд.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1 – 50 км/ч в населено място, това се сигнализира с пътен знак. В настоящия случай е безспорно, че нарушението е извършено в населено място, а освен това ограничението на скоростта на движение е било указано с пътен знак В26, указващ скорост на движение до 50 км/ч, който е бил поставен преди мястото на монтиране на техническото средство за контрол. Следователно, нарушението на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, извършено от касатора, е безспорно доказано от обективна и субективна страна.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП допуска извършването на контрол за спазване на правилата за движение по пътищата и установяване на нарушения, като предвижда, че „при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Съгласно изр. второ от същата разпоредба електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане.

Следователно -правилно СРС е приел, че електронният фиш от формална страна притежава всички реквизити за неговата законосъобразност. Напълно се споделят от настоящата инстанция мотивите на районния съд относно анализа на производството по издаване на ЕФ. В този смисъл доколкото ЕФ се издава автоматично, без участието на длъжностно лице, е неприсъщ на производството институтът на компетентност на органа, поради което същият не следва да бъде обсъждан. С тези мотиви съдът намира, че липсват основания за нищожност на същия.

Към датата на извършване на нарушението е действала разпоредбата на пар. 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, нова - ДВ, бр. 19 от 2015 г., съгласно която "Автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. С оглед на това цитираната от жалбоподателя задължителна съдебна практика по ТР № 1 по тълк. дело № 1/2016г. е относима към отменени разпоредби на ЗДвП и не намира приложение в случая, тъй като законодателят изрично е предвидил възможността да се извършва контрол по този закон с мобилни автоматизирани технически средства в стационарен или мобилен режим.

Неоснователни са възраженията на касатора за процесуални нарушения, изразяващи се в липса на доказателства за обозначаване на пътния участък, в който е действало АТСС. Нормата на чл. 165, ал. 2, т. 7, ДВ, бр. 69 от 2008 г., съгласно която „при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните

работи служби... обозначават места за контрол по спазването на правилата за движение от всички участници в движението, като поставят пътни знаци и техника за видеонаблюдение“, понастоящем е отменена. С оглед на това липсва законоустановено задължение на контролните органи да обозначават местата, в които се извършва контрол с автоматизирани технически системи, и в този смисъл не е осъществено процесуално нарушение.

Правилно описаната фактическа обстановка е подведена под посочената за нарушена правна норма, като е определено наказанието, визирано в абсолютен размер от 600 лв. в нормата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

Нарушението не е маловажно по смисъла на пар. 6, т. 32 от ДР на ЗДвП, съгласно който това е нарушение, което, макар и с незначителни отклонения от нормативно предписаното поведение на участника в движението, при друга пътна обстановка би могло да доведе до настъпване на пътнотранспортно произшествие. В настоящия случай отклонението от предписаното поведение не е незначително – касаторът се е движил със скорост почти два пъти над допустимата скорост на движение, като превишението е 49 км/ч. Освен това нарушението е извършено през деня, на натоварен пътен участък и в близост до пешеходна пътека, както се установява от приложената по делото схема на Столична община, като са застрашени в голяма степен обществените отношения по осигуряване на безопасно движение по пътищата, като е създаден повишен риск от предизвикване на произшествие. Поради това съдът намира, че нарушението категорично не може да се квалифицира като маловажно и няма основания да се приложи чл. 28 ЗАНН.

С оглед изложеното касационната жалба е неоснователна, съответно решението на СРС е правилно и като такова -следва да се остави в сила. Предвид изхода на делото се явява неоснователна претенцията на касатора за присъждане на разноски в негова полза.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 25.05.2021г. по НАХД 15563/2020г. на СРС, НО, 131-ви с-в.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: